

KYSLÍK

Popák se probral bolestí. Visel zaklíněný pod řízením, před očima mu blikalo výstražné světlo a do uší ječelo výstražné hvízdání. Na řídicím panelu visel splasklý airbag. Dron ležel na boku, a když se Popák zkusil pohnout, zatmělo se mu před očima bolestí.

Pravá paže mu bezvládně trčela mimo rameno a žebra pravého boku ho při pokusu o nádech bolela tak, že by nejraději přestal dýchat. Helma skafandru se sama uzavřela. To nevěstilo nic jiného, než že kabina roveru přestala těsnit a že mu k dýchání zbývají jenom zásoby ve skafandru. Bez váhání zdravou rukou udeřil do havarijního alarmu. Hvízdání přestalo a blikání nabralo pomalejší rytmus. V přední části kapoty se objevila mechanická ruka a do mrazivého ticha marsovské pláně odpálila k nebi dvě nouzové signální rakety, které během svého krátkého letu vyslaly souřadnice havárie do družicového komunikačního systému.

Popák málem znovu omdlel bolestí, ale nakonec se mu podařilo vyprostit se ze zaklínění a vytáhnout se až k řídicímu pultu. Pomalu mu začínalo docházet, že z maléru, ve kterém se ocitl, se možná vůbec nedostane. Zachvátila ho panika, která mu překážela v přemýšlení. Skafandr hlásil zapojení chemické kyslíkové rezervy.

I když se dostane k záložním lahvím v kabině, bez pravé ruky nejspíš skafandr na záložní vzduchové lahve nenapojí. A i kdyby se mu to snad povedlo, z dronu utíká vzduch a leží nepojízdný na boku. Musel by pro něho někdo přijet a na to bylo do Aglomegas daleko. Musel by vzduch do ska-

fandru dostat vícekrát. Zkusil se přesunout k záložním lahvám, ale bolestí znovu omdlel.

Z bezvědomí ho vytrhnul příjemný ženský hlas: „... hovoří komunikační software systému Cecilie. Váš nouzový signál byl přijat. Základna Aglomegas hlásí, že záchranná jednotka dosáhne vaší polohy za čtyři hodiny a dvacet minut. Ohlase se... hovoří komunikační software systému Cecilie. Váš nouzový signál byl přijat... Základna Aglomegas hlásí, že záchranná jednotka dosáhne vaší polohy za čtyři hodiny a dvacet minut. Ohlase se... hovoří komunikační software systému Cecilie. Váš nouzový signál byl přijat. Základna Aglomegas hlásí, že záchranná jednotka dosáhne vaší polohy za čtyři hodiny a devatenáct minut. Ohlase se... hovoří komunikační software systému Cecilie...“

„Slyším,“ řekl Popák.

„Prosím definujte rozsah poškození. Při definici se soustřeďte na položky ohrožující vaši existenci,“ ozvalo se ten ženský hlas znovu.

„Kabina netěsní, nevím kde, asi se poškodila přechodová komora. Z kabiny utekl všechn vzduch a nemůžu ho doplnit. Skafandr hlásí zapojení nouzové rezervy. Za půl hodiny vyčerpám rezervu a zadusím se,“ řekl Popák a konečně si v duchu zcela připustil, že se opravdu může zadusit.

Znovu ho přepadla panika.

„Prosím sdělte umístění a množství nejlépe dostupných vzduchových zásob,“ ozvalo se z magicomu.

„K čemu mi to bude? Kdo jste? Kde jste?“ vykřikl do mrazivé noci, která ho obklopovala.

„... hovoří komunikační software systému Cecilie. Systém je vypraven, brzy bude na dohled od Vás. Prosím sdělte umístění a množství nejlépe dostupných vzduchových zásob,“ ozvalo se nevzrušený, milý ženský hlas.

„Lahve mám uvnitř kabiny, je jich asi sedm plných. Nevím, jestli se mi podaří připojit je na skafandr, mám zraněnou pravou ruku. Co že je to za systém?“ ptal se Popák.

„Definujte prosím rozsah poškození pravé ruky,“ mile odpověděla Cecilie.

Popák mlčel.

„Definujte prosím rozsah poškození pravé ruky,“ ozvalo se znovu.

„Já nevím, asi je vykloubené rameno nebo je ruka zlomená,“ odpověděl.

„Ovládáte pohyb prstů?“ zeptala se Cecilie.

Popák sevřel pravou ruku do pěsti. Potom levou rukou zkontroloval tvar pravé paže a odpověděl: „Zlomená asi není, prstama hýbat můžu,“ řekl a znovu se začal soukat ke vzduchovým lahvám.

Když se dostal až k nim, ozvalo se ze sluchátek skafandru: „Cítíte bolest? Přijměte prosím vyjádření našeho soucitu,“ ozvalo se nevzrušeným, milým hlasem.

Popák neodpověděl.

Po nějaké době se ozvalo: „Systém dosáhl vaší polohy. Byla zjištěna trhлина podél spoje průzoru. Systém pracuje na odstranění závady. Připravte se vypustit obsah jedné tlakové lahve k provedení zkoušky těsnosti.“

Popák se pokusil vyhlédnout ven, ale ze svého úhlu

pohledu nic neviděl. Zdravou rukou vybral plnou lahev, přitáhl ji k sobě, sevřel ji nohama a s dlaní na uzávěru čekal. Nouzová rezerva skafandru byla téměř u konce, když se Cecilie ozvala znovu: „Prosím otevřete kyslíkovou lahev.“

Popák sevřel pravou dlaní uzávěr a levou rukou otočil lahvi. Unikající vzduch vytvářel námrazu okolo uzávěru a hluk, který se přitom ozýval do ticha kabiny, bylo slyšet i přes uzavřenou helmu skafandru.

„Prosím otevřete další lahev,“ ozvala se Cecilie.

Když Popák poslechl, helma skafandru se automaticky otevřela.

„Zkouška proběhla úspěšně,“ pravila Cecilie. „Záchranná jednotka dosáhne vaší polohy za tři hodiny a čtyřicet čtyři minut. Nyní bude pokračovat dosavadní zadaný pracovní program systému. Do doby příjezdu záchrané jednotky s Vámi bude udržována komunikace, hlaste se na výzvu. Výzva bude vysílána každých patnáct minut.“

PRÁZDNÝ POKOJ

Hilda se z ošetrovny vrátila do opuštěného Popákovice pokoje a mechanicky si pustila zprávy.

Na obrazovce se zjevil ze záznamu Clifford a nadšeně popisoval chystanou výstavbu fúzního reaktoru: „Projekt je dosud největší investiční akcí, kterou financuje Crowd z vlastních zdrojů. Prostředky pro tento projekt do Crowdu poskytly rovněž vládní agentury ze Země. Jedná se o první stavbu svého druhu na Marsu. Na Zemi již fungují dvě elektrárny stejného typu a na Měsíci se jedna právě dokončuje. Reaktory jsou extrémně náročné na přesnost provedení. Proto byly ke stavbě posledních dvou použity mobilní 3D tiskárny. Nasazení druhé generace této technologie na Marsu představuje významnou příčku na žebříku pronikání lidstva do vesmíru...“ Hilda Clifforda neposlouchala ani na půl ucha. Měla vztek a třískala nádobím, zatímco si vařila bylinkový čaj.

„Pan Doktor ti vzkazuje, že tě u porodu nechce. Jsi snad příbuzná?“ znělo jí ještě v uších. Když se trochu srovnala a napila čaje, zkusila zavolat Popákovici. Dlouho čekala na spojení. Namísto Popáka se pak na obrazovce objevila řídicí místnost krizových záchraných operací.

Dívka v uniformě se na ni mile usmála a zeptala se navyklym monotónním hlasem: „Tady středisko pro krizové a záchrané operace, jak ti mohu pomoci... Hildo?“

„To nevím. Snažím se dovolat kamarádovi a spojilo mě to k vám.“